

* * *

*Тръне-мръне, кой ти гледа?**Плет да бъде десет реда...*

(Луди-млади, 1898 г.)

Трудно е да проникнем из-под „фенотекстовете“ на Яворов²⁹. И тук държим да наблегнем преди всичко на факта, че и ранните творби на поета са в същата степен „фенотекстове“, както и късните – дошли сякаш съвсем наготово, съставени от завършени, блестящи поетически формули с нескрит фолклорен привкус и генезис, звучащи като свежи артикулации на очевидно баналното³⁰, – поради което изглежда направо невъзможно да бъдат обхванати и дефинирани и от най-гъвкавата парадигма. Та какво би могло да обедини „Син на чужбина“ („Мене, моме, не люби“), „На един песимист“ и т. нар. „поетически разказ“ „Луди млади“ – първите три публикации на никому неизвестния „П. Кр-ов“ в сп. „Мисъл“ през 1898 г.? През следващата година в редакцията на списанието ще се получи и поемата „Калиопа“, носейки „оня не знам кой дъх“, за да затвърди усещането за неприкосновеност на „божествената дарба“ (П. П. Славейков) на „онзи провинциален поет с грозното име“ (Т. Влайков). Става невъзможно да обвържем в общ генезис „тая хубава, много хубава работа“ (П. П. Славейков) с предхождащите я публикации на Яворов в списание „Мисъл“, както и със стихотворенията, които бяха обект на вниманието ни дотук – „Напред!“, „На родоските заточеници“, „В тъмницата“. И въпреки това...

Въпреки това „Син на чужбина“ отявлено навлиза в оная типично ботевска проблематика („Майце си“, „На прощаване“, „Странник“), която с право може да се нарече *проблематика на отстранения лирически субект*. В „На един песимист“ е трудно да се отрекат и недовидят реминисценциите от „Борба“ на Ботев, най-вече що се отнася до образа